

január 2019, 5. ročník

BILINKY

školský občasník popradských bilingvalistov

OBJAV ROKA 😲

Súťaž - Rok 1968

**Fotopríbeh
cechovačky**

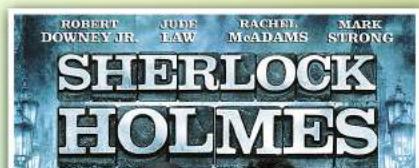
American Horror Story

Interview s
pánom učiteľom
Jensom Olbertzom

Recept na zdravé
domáce marshmallows

Recenzie kníh
Sherlock Holmes a
Pekárova dcéra

ČO SA U NÁS UDIALO ?

Exkurzia v Bratislave

Rozhovor s bloggerom

Deň otvorených dverí

Exkurzia v Nestville

Literárna exkurzia - Závažná Poruba

BILINKY

školský občasník popradských bilingvalistov

JANUÁR 2019

Kontakt: redakciabilinky@gmail.com

Šéfredaktor: Alžbeta Kulichová (3.F)

Redakčná rada: Tereza Kulichová (5.E), Júlia Zliechovská (2.E),
Lenka Krempaská (1.E)

Grafický dizajn: Oliver Krížovský (2.E)

Trpežlivý dohľad: Iveta Šarišská

OBSAH :

Oznamy študentskej rady.....	3
Objav roka a bronz.....	4
Rozhovor s pánom Jensem Olbertzom.....	5
Chvíľka poézie.....	7
Pekárova dcéra.....	8
Sherlock Holmes.....	9
Fotopríbeh cechovačky.....	10
American Horror Story.....	14
Ako vnímajú bilinky bývalí absolventi.....	15
Súťaž - rok 1968.....	17
Vedeli ste, že ?.....	21
Recept na zdravé domáce marshmallows..	22

ŽOLÍK

(drahí piateľia ak ste si tu
nič nenašli, nesmúťte, štastie
budete môcť skúsiť v ďalšom čísle:))

10 šťastlivcom srdiečne gratulujeme

žolík je platný do konca mája 2019,
len na slovenských predmetoch a len
na ústnu odpoved'.

PRÍHOVOR ŠÉFREDAKTORKY

Milí čitatelia, máme tu nový rok a s ním vám prinášame ďalší ročník školského časopisu BILINKY. Ako jeho nová šéfredaktorka sa vám prihováram s nádejou, že výtlačok, ktorý práve držíte v rukách, je minimálne taký dobrý a kvalitný, ako boli tie predošlé. Týmto by som chcela oceniť doterajšiu usilovnosť a snahu predošej šéfredaktorky, keďže až prácou na tomto ročníku som si uvedomila, aké neľahké je tlačiť na ostatných, aby už konečne dokončili tie slúbené články ☺ .

Dosť bolo o mne, veď tento časopis je práve o vás, bilingvalistoch. To, že okrem nepretržitého úsilia v škole urobili niektorí aj kus roboty navyše a napísali článok, si zaslúži pochvalu a tá patrí nielen našej redakčnej rade, ale aj odvážlivcom, ktorí jej súčasťou nie sú. Rovnako aj vám, milí čitatelia, by som sa chcela podakovať. Váš záujem o výtlačok školského časopisu nás motivuje pri príprave ďalšieho čísla.

Aj v tomto čísele BILINIEK možno čo-to nové objavíte v rubrike Viete, že..., potečú Vám slinky nad kolácom v Recepráriku, zistíte niečo zaujímavé v Interview s pánom Olbertzom a pripomeniete si aj vtipné momenty z cechovačky prvákov. Ďalej sa od bývalej absolventky dozviete jej názor na štúdium biliniek, môžete obdivovať literárne práce talentovaných bilinkárov a omnoho viac.

Okrem toho Vám celý redakčný krúžok želá šťastný nový rok, nech sa splnia všetky vaše túžby a sny, nech nájdete to, čo hľadáte a hlavne si pamäťajte, že život nie je len o dokonalom vysvedčení, ale je aj o oddychu, užívaní si a že netreba všetko brať veľmi vážne.

Príjemné čítanie!

Besty

OZNAMY ŠTUDNETSKEJ RADY

Súťaž o najlepši návrh na prerobenie átria

Si kreatívna duša, ktorá má nápady a chcela by sa o ne podeliť? Máš záujem zapojiť sa do akcie žiackej školskej rady a spríjemniť pobyt v škole nielen sebe, ale aj svojim spolužiakom?

V tom prípade hľadáme práve Teba! Zapoj sa do našej súťaže a napíš/nakresli návrh, podľa ktorého by sme mohli naše spoločné átrium zlepšiť. Je jedno, či máš v hlave celý návrh aj s nákresom, alebo len zopár pozoruhodných nápadov. Neváhaj a zverejni to!

Súťaž sa začína dňom vydania časopisu a končí 31. 3. 2019. To znamená, že máš kopu času vymýšľať a vytvárať, navrhovať a zhotovovať, no aj diskutovať a vybavovať.

Najlepšie návrhy budú zrealizované a v neposlednom rade odmenené hmotnými cenami (poukážka do kníhkupectva a ďalšie drobnosti, ktoré potešia každého študenta).

V prípade otázok alebo hotových návrhov sa obráťte na Martinu Martančíkovú z 3.F alebo na triedneho zástupcu žiackej školskej rady.

Veľa šťastia!

Ahojte!

Aj tento rok si pre vás žiacka školská rada pripravila spestrenie školských povinností v podobe tematických dní, ktoré sa budú konať každý mesiac až do konca školského roka.

Február	-	Valentínska pošta: Počas tohto dňa si môžete vymeniť ne/anonymné odkazy.
Marec	-	Slovensko-nemecký deň: Zažite spojenie krajín aj mimo vyučovacej hodiny.
Apríl	-	Deň bláznov: Všetky kostýmy a bláznivé vtipy budú v tento deň odmenené!
Máj	-	Čierno-biely deň spojený so súťažou o najväčšiu čierno-bielu triedu
Jún	-	Deň átria: Spríjemnenie veľkej prestávky spoločným piknikom v našom átriu.

Martina Martančíková, 3.F

OBJAV ROKA A BRONZ

Prekvapenie i radosť priniesli dve ocenenia pre náš školský časopis BILINKY. Cenu OBJAV ROKA a diplom za umiestnenie v bronzovom pásme nám udelila porota v súťaži stredoškolských časopisov Prešovského kraja 2018. Redakčnú radu, ktorá v tom roku časopis tvorila, pracovala v zložení: Adela Timková (šéfredaktorka a grafik), Tereza Kulichová, Alžbeta Kulichová, Júlia Zliechovská a Zuzana Dvořáková (redaktorky). Ako sa uvádza v časopise, redakcia pracovala pod trpezlivým dohľadom p. uč. Ivety Šarišskej.

ROZHOVOR S PÁNOM UČITEĽOM JENSON OLBERTZOM

Môžete sa nám, prosím, krátko predstaviť?

Volám sa Jens Olbertz a od tohto školského roku učím nemeckú matematiku na bilingválnej sekcií Gymnázia Dominka Tatarku v Poprade.

Kde ste vyučovali predtým, ako ste sem prišli?

Niekoľko rokov som učil angličtinu a matematiku v Karlsruhe na nemeckom súkromnom gymnáziu.

Počas hodiny často používate Váš notebook. Zjednodušujú pre Vás nové technológie vyučovanie?

Určite. Matematika je predmet, ktorý potrebuje veľa pochopenia. Často je to ľahké si predstaviť, ako vyriešiť úlohu alebo ako nejaký matematický koncept funguje. Vďaka moderným metódam sa môže obsah učiva s triedami interaktívne rozoberať a spoločne uvážiť, ako niečo môže matematicky fungovať. Je to veľmi nápomocné, keď môžem jednoducho zakresliť a pozmeniť funkcie alebo keď priamo premietam výsledky cvičení. Kamerou z notebooku môžem na projektore ukázať, ako sa obsluhuje kalkulačka alebo predstaviť výsledky študentov. Navyše mám všetku prípravu na učenie pri sebe, to mi tiež umožňuje premiechať obsah učiva z predchádzajúcich hodín a tak aj spontánne reagovať, keď je na hodine nutné odbočiť od svojho naplánovaného priebehu vyučovania.

Ako sa Vám tu páči?

Veľmi, rád učím na Vašej škole. Triedy považujem za učenlivé, zdvorilé a disciplinované a aj mimo školu som mal doposiaľ veľa dobrých stretnutí.

Malí ste už na Slovensku nejakú zábavnú príhodu?

Mal som doteraz príjemné stretnutia, ale žiadna zábavná príhoda. Tá ale určite ešte príde.

Aký dojem máte zo Slovenska / Slovákov / Popradu / školy / žiakov?

Naozaj pozitívny. Krajina sa mi páči, ľudia sa mi prihovárajú otvorene a priateľsky a rád tu pracujem.

Ako Vám napadlo, že by ste prišli učiť do zahraničia?

Počas štúdia som dlhší čas žil v zahraničí, aj po ňom, a tak to dlho netrvalo, kým som si dobre vedel predstaviť, že by som ešte niečo viac videl zo sveta. Keď raz človek žije mimo Nemecka, nie je ľahké znova zatúžiť po diaľke. Povolanie učiteľa je sice veľmi všeobecné, môže sa ale po určitom čase v tej istej škole na tom istom mieste stať jednotvárnym. Slúbil som si od práci v zahraničí nové impulzy nielen pre povolanie, ale aj osobný život.

Čo ste už videli na Slovensku? (pamiatky, mestá, miesta, ...)

Popravde, nie veľa. Doteraz som bol okolo Popradu s bicyklom. Pán Sabol-Wimmer mi odporučil túru zo Starého Smokovca k Téryho chate, čo bol určite dobrý nápad. Počas toho, ako som bol na Slovensku, som len málo videl z prírody. Je toho ešte veľa na objavenie.

Čo viete povedať po slovensky?

Tu ste ma prichytili na citlivom mieste. Celkom málo :). Slovanské jazyky ponúkajú málo možností odvodiť si významy slov, keď človek hovorí po nemecky, anglicky alebo francúzsky. O to väčší respekt mám pred učebným výkonom našich žiakov, ktorí zvládajú prekonávať túto jazykovú bariéru. Momentálne bojujem s úplnými základmi. „Dobré ráno“, „dobrý deň“, „dobrý večer“ a „dobrú noc“ sa už darí, „Ďakujem“ a „prosim“ tiež celkom ide, pán Grilling ma práve učí, ako mám správne vysloviať „, štvrté poschodie“. Myslím si, že moji slovenskí kolegovia budú mať z mojich pokusov ešte veľa zábavy.

Ako Vám chutí v školskej jedálni?

Myslím si, že jedlo má na to, že je z jedálne, naozaj dobrú kvalitu a je hodné svojej ceny. To, že máme denne polievku a hlavné jedlo, zaisťuje rozmanitosť. Na mojej starej škole býval k hlavnému jedlu niekedy šalát a to bolo všetko. Polievku sme nikdy nemali.

Prečo ste si zvolili profesiu učiteľa a samozrejme prečo matematika?

Po škole som dlho premýšľal, čo by sa ku mne profesne hodilo. V mladosti som v kemppe pracoval ako ošetrovateľ a tiež som viedol skupiny mladých, čo ma bavilo a dalo mi to pocit, že si zvládnem nájsť vzťah k mladým. Okrem toho som sa chcel ďalej odborne vyvíjať a tu sa ponuklo štúdium v oboroch, ktoré sa mi už ako študentovi páčili. V škole som si vybral angličtinu a matematiku ako svoje predmety zamerania a bol som v nich relatívne dobrý, čo ma viedlo k štúdiu učiteľstva v týchto predmetoch.

Aké sú Vaše koníčky?

Pravidelné cvičím a keď nie je príliš zima, chodievam rád von behať alebo korčuľovať. Doma sa hrám s elektronickou hudbou alebo sa starám o moje akvárium. Pred dvoma rokmi som narazil na Raspberry Pi, vreckový počítač, ktorý sa dá programovať a s ktorým sa dá automatizovať život, s ním som už strávil mnohé hodiny. A počítačové hry mi rady kradnú časť voľného času :).

Akú máte obľúbenú knihu, spisovateľa, film, jedlo, nápoj, hudbu, farbu?

Čím som starší, tým je to pre mňa ľahšie na takéto otázky odpovedať. Život je rozmanitý a napríklad čítam veľa a rád, napriek tomu stále narazím znova na nové knihy, filmy, jedlá alebo hudobníkov, ktorí sa mi páčia, natoľko by som mal ľahkosti bližšie sa zaviazať.

Máte životné motto?

Pekne sformulované motto nemám, ale myslím si, že je nápomocné, keď sa na svet pozera človek s otvorenosťou a ak ostane flexibilný. Môžem Vám ale povedať, čo definitívne moje životné motto nie je, a sice: „Úsvit má zlato v ústach“, pretože hoci som učiteľ, nie som žiadne ranné vtáča, ak to tak nemusí byť a už teraz sa teším na dlhý spánok cez prázdniny :).

Könnten Sie sich uns bitte kurz vorstellen?

Mein Name ist Jens Olbertz und ich unterrichte seit diesem Schuljahr Mathematik auf Deutsch an der bilingualen Abteilung des Gymnasiums UDT Poprad.

Wo hatten Sie unterrichtet bevor Sie hierher gekommen sind?

Vorher habe ich in Deutschland mehrere Jahre Englisch und Mathematik in Karlsruhe an einem privaten Gymnasium unterrichtet.

Im Unterricht verwenden Sie oft Ihr Notebook. Erleichtern die neuen Technologien den Unterricht für Sie?

Auf jeden Fall. Mathematik ist ein Fach, das sehr viel Verständnis benötigt. Es ist oft schwierig sich vorzustellen wie eine Aufgabe zu lösen ist oder wie ein mathematisches Konzept funktioniert. Mit modernen Methoden kann man interaktiv mit den Klassen Inhalte besprechen und gemeinsam überlegen wie etwas mathematisch funktionieren könnte. Ich finde es sehr hilfreich z.B. Funktionsgraphen einfach schnell zeichnen und dynamisch verändern zu können oder auch Aufgabenlösungen direkt zu projizieren. Mit der Kamera des Notebooks kann ich zusätzlich direkt am Beamer zeigen, wie man den Taschenrechner bedient oder Schülerlösungen vorstellen. Zusätzlich habe ich immer alle Unterrichtsvorbereitungen bei mir, das erlaubt es mir auch, Inhalte aus vorherigen Stunden noch einmal zu projizieren und somit spontaner zu reagieren, wenn es im Unterricht nötig wird,

Wie gefällt es Ihnen hier?

Sehr gut, ich unterrichte sehr gerne an Eurer Schule. Die Klassen erlebe ich als lernbereit, höflich und diszipliniert und auch außerhalb der Schule hatte ich bislang viele positive Begegnungen.

Haben Sie eine amüsante

Geschichte in der Slowakei erlebt?
Ich hatte bislang viele freundliche Begegnungen aber eine amüsante Geschichte war leider noch nicht dabei, kommt aber sicher noch.

Welchen Eindruck haben Sie bis jetzt

von der Slowakei / den Slowaken / Poprad / der Schule / den Schülern?
Einen wirklich positiven. Das Land gefällt mir gut, die Menschen begegnen mir offen und freundlich und ich arbeite gerne hier.

Wie sind sie auf den Gedanken gekommen, im Ausland zu unterrichten?

Während des Studiums habe ich bereits längere Zeit im Ausland gelebt, nach dem Studium ebenfalls und so hat es nicht lange gedauert, bis ich mir wieder gut vorstellen konnte noch etwas mehr von der Welt zu sehen. Wenn man einmal eine Zeit lang außerhalb von Deutschland gelebt hat, ist es nicht so schwer wieder Fernweh zu bekommen. Der Lehrerberuf ist zwar sehr vielseitig, kann aber an der gleichen Schule am gleichen Ort auf die Dauer trotzdem etwas eintönig werden. Ich habe mir von einer Tätigkeit im Ausland neue Impulse sowohl für meine Arbeit als auch privat für meine Perspektive auf das Leben versprochen.

Was haben Sie schon in der Slowakei gesehen? (Sehenswürdigkeiten, Städte, Orte, ...)

Ehrlich gesagt noch nicht so viel. Ich war bislang vor allem um Poprad herum unterwegs mit dem Fahrrad. Herr Sabol-Wimmer hatte mir außerdem eine Wanderung von Starý Smokovec zur Téryho chata empfohlen, was definitiv eine gute Idee war. Auf dem Weg zu Fortbildungen bin ich außerdem ein wenig durch die ländlichen Regionen der Slowakei gekommen. Es gibt da noch eine Menge für mich zu entdecken.

Was können Sie auf Slowakisch sagen?

Da habt Ihr einen wunden Punkt getroffen. Relativ wenig :(. Slawische Sprachen bieten wenig Möglichkeiten sich Bedeutungen herzuleiten, wenn man Deutsch, Englisch oder Französisch spricht. Umso mehr habe ich großen Respekt vor der Lernleistung unserer Schüler, die es schaffen, diese Sprachbarriere zu überwinden. Ich kämpfe mich momentan noch durch die absoluten Basics. „Guten Morgen“, „Guten Tag“, „Guten Abend“ und „Gute Nacht“ klappt schon mal. „Danke“ und „Bitte“ geht auch, „Wie geht es Dir“ bekomme ich auch noch hin, Herr Grilling bringt mir gerade bei, wie ich „Vierter Stock“ richtig aussprechen sollte, ich denke meine slowakischen Kollegen werden noch viel Spaß an meinen ersten Gehversuchen im Slowakischen haben.

Wie schmeckt es Ihnen in der Schulkantine?

Ich finde das Essen hat für ein Kantinenessen eine wirklich gute Qualität und ist sein Geld wert. Dass es täglich eine Suppe und ein Hauptessen gibt, sorgt dazu für eine schöne Abwechslung, an meiner alten Schule gab es manchmal Salat zum Hauptessen, aber meistens nur ein Essen, Suppe hatten wir nie.

Warum haben Sie den Beruf Lehrer gewählt und natürlich warum Mathematik?

Nach der Schule habe ich mir lange überlegt, was beruflich gut zu mir passen würde. Ich hatte in meiner Jugend öfter auf Zeltlagern als Betreuer gearbeitet und auch Jugendgruppen geleitet, was mir Spaß gemacht hat und mir das Gefühl gegeben hat, dass ich es schaffen kann einen Draht zu jüngeren Menschen zu finden. Außerdem wollte ich mich fachlich noch weiter entwickeln und da hat sich ein Studium in Fächern angeboten, die mir schon als Schüler gut gelegen haben. Ich hatte an der Schule sowohl in Englisch als auch in Mathematik Leistungskurse gewählt und war damit relativ erfolgreich, insofern lag ein Lehramtsstudium in diesen Fächern nahe.

Was sind Ihre Hobbies?

Ich mache regelmäßig Krafttraining und wenn es nicht zu kalt, ist gehe ich gerne auch draußen laufen oder Inline-Skaten. Zuhause bastele ich ein wenig an elektronischer Musik oder kümmere mich um mein Aquarium. Vor zwei Jahren bin ich über den Raspberry Pi gestolpert, einen Taschencomputer, den man programmieren kann und mit dem man sein Leben automatisieren kann, damit habe ich auch schon so manche Stunde verbracht. Und Computerspiele rauben mir auch immer wieder ganz gerne einen Teil meiner Freizeit :)

Und Ihres Lieblings... -buch- schriftsteller/in, -film, -gericht, -getränk, -musik, -farbe?

Je älter ich werde, umso schwerer fällt es mir solche Fragen zu beantworten. Das Leben ist vielfältig und ich lese z.B. viel und gerne, trotzdem stolpere ich immer wieder über neue Bücher, Filme, Gerichte oder Musiker, die mir gut gefallen, insofern hätte ich Schwierigkeiten mich näher festzulegen.

Haben Sie Lebensmotto?

Ein schön formuliertes Motto habe ich nicht, aber ich denke, dass es grundsätzlich hilfreich ist, wenn man der Welt um sich herum mit einer gewissen Offenheit begegnet und flexibel bleibt. Ich kann Euch aber sagen, was definitiv nicht mein Lebensmotto ist, und zwar: „Morgenstund‘ hat Gold im Mund“, denn obwohl ich als Lehrer arbeite, bin ich absolut kein Frühaufsteher, wenn es nicht sein muss, und insofern freue ich mich schon jetzt auf das lange Ausschlafen in den Ferien :)

Chvíľka poézie

Večerné dná

Sedím a pijem víno,
všade je tma
a moja klava je vo svete inom.

Pozorujem hviezdy,
ktoré uraj vidia všetci,
pričom mám už iba posledné deci.

A nepribliži sa viac nikto,
či už k telu
alebo k citom.
To viem isto.

Krátke nahavice

Vyšla som von
u krátkych nahaviciach,
túžiac po lete
u chladných fujaviciach.

Na zemi prvé listie
a ja tráscú sa od zimy.
videla som prichádzajúcu skazu.
Dalsie zmeny? Zmier sa s nimi!

Kalendár ukazuje ten najletnejší deň.
Jeho prítomnosť je každému jasná,
no akoby som sa vrátila z budúcnosti,
sledujúc zimu úplne nešťastná.

Nedokážem sa radovať z niečoho,
čo tak rýchlo mizne.
Potrebujem niečo stále,
čo záväzne uyznie.

Úzkosť v srdci,
srdce na dlani,
dlane v tenkých vreckách,
no vrecká radostí už iné ako olani.

A pesnička v ušiach je taká istá
A zároveň úplne iná.

Kto som?

Hry so slovami.
Životné otázky maskované básňami
o veciach za nami
a o situáciach v budúcnosti neznámych.

Zmátené myšlienky,
neisté domnenky
a zistovanie hraníc vlastných,
no nejasných.
Teší ma.

Martina Martančíková, 3. F

SARAH MCCOYOVÁ - PEKÁROVA DCÉRA

Táto kniha nám prináša dve prelínajúce sa dejové línie, ktoré však poukazujú na rovnorodosť ľudských problémov a citov, i keď doba a miesta sa menia. Prvý dej sa odohráva v období konca druhej svetovej vojny v nemeckej pekárskej rodine. Mladučká hlavná hrdinka Elsie, mladšia pekárova dcéra, zachraňuje rodinný podnik, zažíva prvé pozvanie na večierok, je požiadaná o ruku dôstojníkom, či dokonca ukrýva židovské chlapča priamo vo svojej izbe. Druhý príbeh sa koná 60 rokov neskôr, kde mladá americká spisovateľka Reba potrebuje napísat článok do novín s vianočnou tematikou, keď natrafí na nemeckú pekáreň v El Paso, patriacu teraz už starej pani Elsie a jej dcere. Nájde tam oporu aj odpovede na svoj neusporiadany život.

Kniha Pekárova dcéra si ma podmanila zaujímavým premieňaním dejov, postupným odkrývaním tajomstiev, rozličnými pohľadmi postáv na situáciu či búrkou pocitov, ktoré zažívali nielen postavy, ale aj čitateľ.

Ivana Bušová

SHERLOCK HOLMES

Sherlock Holmes. Meno, ktoré pozná asi každý. Prešlo už viac ako 100 rokov odkedy sa táto detektívna legenda objavila vo svojom prvom príbehu. Podobne ako mnoho iných známych knižných postáv, aj Sherlock sa dočkal svojho vlastného seriálu.

Toto spracovanie je sice netradičné, no o to zaujímavejšie. Seriál sa totiž odohráva v 21. storočí a Sherlock Holmes sa musí popasovať s tými najprefíkanejšími kriminálnikmi súčasnosti vrátane svojho úhlavného nepriateľa Moriartyho. V boji proti zločinu, no i pri problémoch bežného života mu pomáha jeho spolubývajúci Dr. Watson.

Dej jednotlivých epizód je sice založený na knižných dobrodružstvách, no často má s nimi veľmi málo spoločného a nikdy neprestáva prekvapovať. Seriál je plný nečakaných zvratov, ktoré posúvajú príbeh dopredu. O akčné scény a napätie nie je núdza a to všetko je doplnené Sherlockovými brilantnými dedukciami či vtipnými momentmi.

Celý obraz dopĺňa výborné herecké obsadenie. V hlavných rolách účinkujú Benedict Cumberbatch ako Sherlock Holmes a Martin Freeman ako Dr. John Watson, ktorí sa svojich úloh chopili naozaj majstrovsky. Nesmieme zabudnúť ani na Moriartyho v podaní Andrewa Scotta.

Mňa tento seriál zaujal už prvu epizódou a ďalej sa len zlepšoval. Vrelo ho odporúčam najmä milovníkom detektívok a kriminálok, no i určite si ho užije i každý divák. Vynikajúce herecké výkony v kombinácii so zaujímavým dejom určite nesklamú.

Jana Hlinková

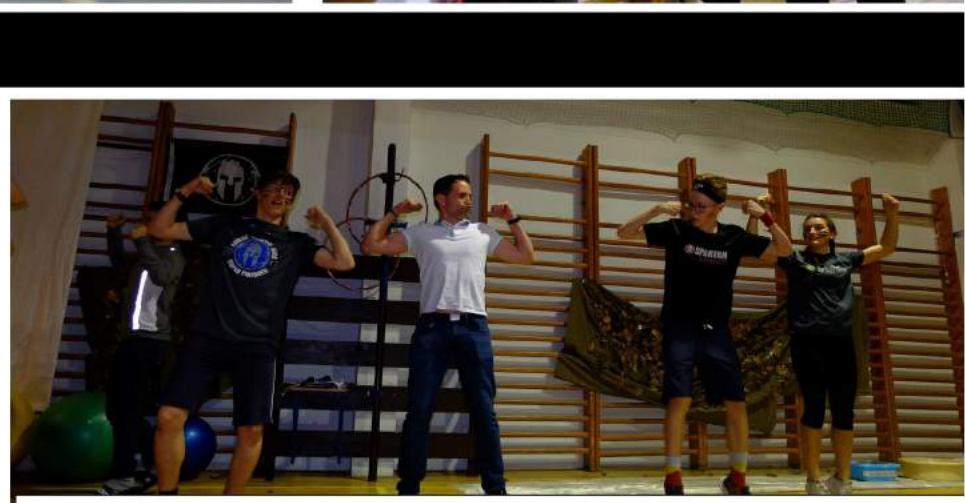

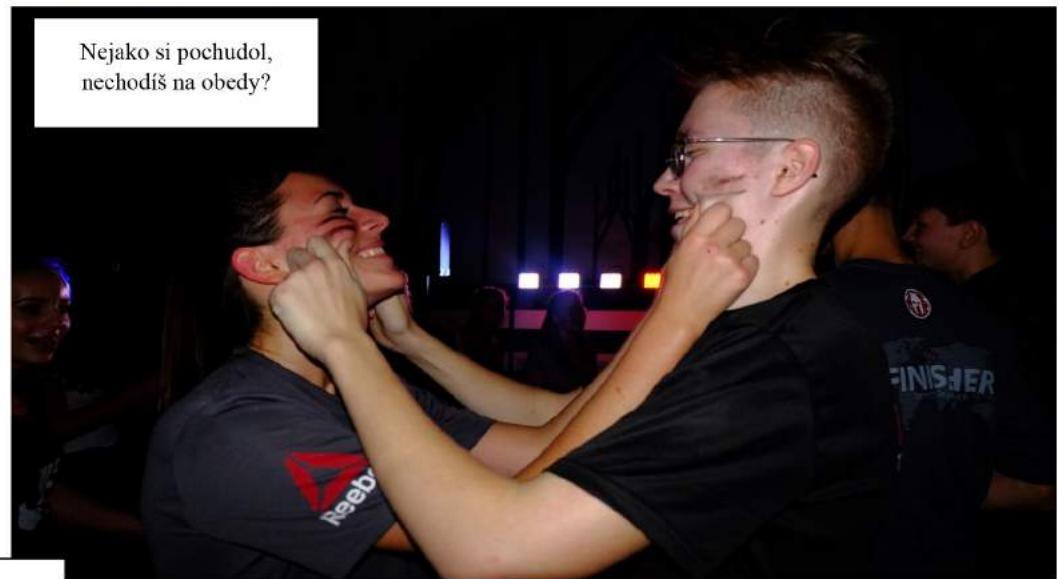
Na začiatku, samozrejme, nesmela chýbať rozevička.

Došlo aj na takéto sútuácie...Baran, baran, buc...Ako v škôlke.

Lenka

Všetci sme si to parádne užili!

AMERICAN HORROR STORY

Možno ste už o tomto seriáli počuli, možno nie, no faktom je, že čoraz viac naberá na popularite. Ako už názov prezrádza, nie je to žiadna rozprávka na dobrú noc. Celé by sa to dalo opísať ako divoká kombinácia hororu, klamstiev, psychológie, tajomstiev a výborných hereckých výkonov.

Že všetko nie je tak, ako sa na prvý pohľad zdá alebo čo znamená byť človekom, sú len niektoré z mnohých tém, s ktorými sa režiséri radi pohrávajú.

AHS už odvysielal svoju úctyhodnú ôsmu sériu, avšak nie je nutné pozrieť si všetky predošlé časti, aby ste porozumeli tomu, čo sa práve deje na obrazovke. Úmyslom tvorcov je, aby mohol divák vhupnúť do akejkoľvek série a stále ju pochopil, keďže každá z nich ohraničuje samostatný príbeh (hoci režiséri radi prepájajú niektoré diely a tak sa sem-tam ukáže postava, ktorá už v seriáli hrala). Fascinujúci je ale fakt, že sa herci každú sériu opakujú, čo znamená, že v podstate stvárňujú viaceru postáv.

AHS by som určite odporučila tým, čo sa ľahko nezlaknú. Nedá sa povedať, že sa budete pri každej scéne ľakať a klepať sa strachom, no možno by si nejeden divák pri niektorých situáciách najradšej zakryl oči. Ja som si ale seriál doposiaľ veľmi užila a bola by som rada, keby sa aj ďalší dozvedeli o tomto jedinečnom televíznom kúsku.

Betty

AKO VNIÍMAJÚ BILINKY NAŠI BÝVALÍ ABSOLVENTI S ODSTUPOM ČASU?

Každý z nás si na tejto škole aspoň raz položil otázku: „Oplatí sa mi to vôbec?“ Všetka tá snaha a prebdené noci nad knihami... „Má to vôbec význam?“ Zodpovedať tieto filozofické otázky nám môžu jedine tí, ktorí si ich pred pár rokmi kládli tiež. A tak sme oslovili bývalých bilingvalistov, konkrétnie absolventov z roku 2009, aby si s odstupom času zaspomínali na svoje študentské časy a možno nám aj v niečom poradili.

Rozhovor s bývalou absolventkou Nikolou Budzákovou

1. Štúdium na bilinkách už máš 9 rokov úspešne za sebou. Spomínaš na časy strávené v lavici v dobrom, alebo si rada, že ich máš za sebou?

Som veľmi rada, že ich mám za sebou (smiech). Ale zároveň na ne spomínam celkovo v dovrom.

2. Veľa z nás, študentov, sa stáže na stres, deficit spánku a veľa učenia hlavne pred klauzúrami... Bolo to tak aj vo vašej triede?

Samozrejme. Určite to štúdium nebolo najľahšie. Ja som bola skôr priemerná žiačka. Učila som sa rada. Prechod zo základnej školy na bilingválne bol pre mňa dosť krutý. Najmä preto, že moja nemčina bola v porovnaní s mojimi spolužiakmi na slabšej úrovni, takže som musela často veľa doháňať. Stalo to určite veľa nervov, ale pripravilo ma to super na všetko, čo nasledovalo – na vysokoškolské štúdium, na pôsobenie v zahraničí. Veľmi mi to rozšírilo obzory a nikdy som neoľutovala, že som ho abollovala.

3. Aká je tvoja najkrajšia a najhoršia spomienka / zážitok na bilinkách?

Najkrajšia sú asi spomienky z výmenného pobytu v Berlíne a z toho ako prišli nemeckí žiaci ku nám na Slovensko. To bolo super. A nemám nejakú najhoršiu spomienku alebo zážitok. Ja som veľmi nemala v obľube matematiku a fyziku, keď prišli tieto predmety v nemčine rozhodne mi to na radosti nepridalo (smiech).

4. Ponúka podľa teba táto škola študentom dosť skúseností potrebných pre život?

Určite. Neviem si predstaviť lepšiu školu, ktorá by ma pripravila na všetko, čo po strednej nasledovalo lepšie ako táto. Ak budem mať deti, určite budem za to, aby tiež absolvovali túto školu. Učila som sa nemčinu minimálne päť rokov na základnej škole. Nebola som v žiadnej výberovej triede, učitelia sa nám menili dobre že nie každý rok. Ešte doteraz si spomínam ako mi mamka poslala sms, že som prijatá. Myslím, že som bola predposledná. Nevedela som, čo od radosti. Je to super, hlavne keď Vám výchovná poradkyňa povie, že na túto školu môžete zabudnúť, lebo na to nemáte. A potom sa to predsa podarí, je to naozaj super. Ako som spomínala prechod zo základnej na bilingválne pre mňa neboli najjednoduchší. Z jednotkárky som prešla v niektorých predmetoch aj na trojky, čo bolo pre mňa osobne dosť tvrdé. Ale naučí Vás to, že sa netreba vzdávať. Nemusíte byť najlepší. Dôležité je, aby ste zo seba dali maximum, a aby ste Vy sami boli so svojím výkonom spokojní. Po gymnáziu som šla na vysokú školu do Trnavy. Tam som nemčinu ako jazyk využívala veľmi málo. Bolo mi to ľúto. Povedala som si, že je to škoda a mala by som s tým niečo robiť. Prihlásila som sa na Erasmus a viedla ma zavial do Stuttgartu. Najskôr na pol roka na výmenný pobyt a potom na ďalšie štyri roky, keď som spojila magisterské štúdium spolu s prácou. Najmä v Stuttgartre som si počas štúdia zaspomínala na všetky prezentácie, skupinové práce, všetky možné texty, ktoré sa mi zrazu v praxi nesmierne hodili. A k tomu som mohla opäť využívať jazyk, z čoho som sa tiež veľmi tešila. Táto škola Vám jednoznačne rozšíri obzory, a aj keď ste v čase klauzúr možno demotivovaní, verte mi, všetko sa Vám oplatí a zíde.

5. Spôsob učenia na našej škole nás učí, že niekedy je treba obetovať či už spomínany spánok alebo aj voľný čas, ktorý nemáme, aby sme všetko stihli alebo splnili nejaké požiadavky. Stretla si sa s podobným jednaním v práci alebo inde v živote?

Chodila som asi osem rokov do folklórneho súboru. No keď som prišla na bilingválne, prestala som. Nebolo toľko času a priority sa presunuli na štúdium. Podľa mňa sa naučíte najmä zabojovať, v ideálnom prípade sa naučíte zaobchádzať so stresom, naučíte sa selektovať, priorizovať a usporiadať si čas, čo Váš budúci šéf určite ocení. Takže moja odpoveď je áno – stretávam sa s tým veľmi často.

6. Keď už sme sa teda dotkli témy práca, môžeš nám prezradíť čím sa momentálne živíš?

Momentálne pracujem vo firme, ktorá podporuje klientov externými odborníkmi v oblasti IT. V praxi to znamená, že som za počítačom, na telefóne a na mítingoch. Neslažujem si.

7. Využívaš pri svojej pracovnej pozícii aj vedomosti, ktoré si získala na škole?

Jendoznačne. Komunikácia v nemeckom či anglickom jazyku je na dennom poriadku. A samozrejme nehovorím o všetkých ostatných vedomostach, ktoré som na škole získala.

8. Často mám pocit, že táto škola podnecuje študentov k vysokým cieľom ako napríklad stať sa lekárom, právnikom.. Bolo to tak aj v tvojom prípade?

Veľa mojich spolužiakov sa vybralo cestou lekára alebo právnika, medzinárodné vzťahy, farmaceutika... Ja som nikdy nevedela, čo presne chcem robiť. Táto škola Vám určite dáva vysoké ciele. Ono je to tým, že počas štúdia sú na Vás kladené vyššie nároky ako na iných školách. Keď prejdete touto skúškou je akosi prirodzené, že ste pripravení aj na tie najtvrdšie štúdiá ako napr. medicína. Z môjho pohľadu je bilingválna sekcia určite jedinečná a akosi elitná. V zahraničí sa ma stále pýtali, odkiaľ viem tak dobre po nemecky. Vždy som o našej škole hovorila s veľkou hrdostou.

9. Našich piatakov tento rok čaká maturita. Aké sú tvoje spomienky na toto obdobie?

Na maturitu akosi nemám žiadne spomienky. Asi som bola v takých stersoch, že som to potom radšej zabudla. Doteraz nechápem ako som dokázala maturovať z nemeckých predmetov (smiech). V tom mám akosi okno.

10. Máš pre maturantov alebo aj všeobecne pre našich študentov nejaké dobré rady, tipy ako maturitu/ štúdium zvládnuť?

Život sa pre jednu 2.,3.,4. dokonca ani 5. nezrúti. Berte štúdium s nadhľadom. Dajte zo seba maximum a odneste si z tejto školy všetko čo vám ponúka. Aj keď si teraz možno niekedy trieskate hlavu o stenu, na čo ste sa to dali – verte mi, na život vás to pripraví oveľa lepšie ako každá iná škola. Nezabúdajte, že nie každý má možnosť študovať na bilingválnej sekcií. Vy ste sa tam dostali, môžete byť na seba veľmi hrdí!

11. Ak by si mala možnosť vrátiť čas, zopakovala by si si štúdium znova?

Štúdium by som si určite znova nezopakovala :D. Som veľmi rada, že som ho absolvovala. Každému ju veľmi rada odporučím, ale raz stačilo .

1968

August 1968 bol tragickej pre osud Slovákov a Čechov. Osadenie Československa vojskami Varšavskej zmluvy na čele so Sovietskym zväzom znamenalo vojenskú okupáciu nášho územia. Historické udalosti sú zrejmé, ale ako ich prežívali jednotlivci? Odpovedou sú aj nasledujúce práce našich študentov, ktoré sú napísané podľa spomienok ich starých rodičov.

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

Prolideli vásť zem, spojte sa!

RUDÉ PRÁVO
ORGAN ÚSTREDNÉHO VÝBORU KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

1. VÝDANIE 21. ŽEPMIA 1968 | ČÍSLO 220 — KODEX 44 | LEPENÝ 100 Kč, 75 Kč

Všemu lidu Československé socialistické republiky!

HISTÓRIE SVETA A MEZINÁRODNÉ SMLOUVY

Vedecky o mezinárodní politice

Fond republiky vznáštá

Národní shromáždění

Geologický kongres pracovne

Prostor prorozvoja svobodu

Redakční kolektív Rudého práva

PŘEDSEDNICTVO ÚV KSČ

Práce 20. 8. 1968 kolem 23. hod. včer pěkročila vojska Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky státní hranice Československé socialistické republiky. Stalo se tak bez vědomí prezidenta republiky, předsedy Národního shromáždění, předsedy vlády i prvního tajemníka UV KSČ a četceho orgánu.

V této hodině zasedalo předsednictvo ÚV KSČ a zabývalo se přípravou XIV. jízdy strany. Předsednictvo UV KSČ využívalo všechny občany naší republiky, aby zachovali klid a nekladli postupujícim vojskům odpor. Proto ani armáda, Bezpečnost a Lidové milice nedostaly rozkaz k obraně země.

Předsednictvo UV KSČ povážuje tento akt za odpovídající nejenom všem zásadám vztahu mezi socialistickými státy, ale za poprem základních norm mezinárodního práva.

Všichni vedoucí funkcionáři státu, KSČ i Národní fronty zůstávají ve svých funkcích, do nichž byli jako představitelé lidu a členů svých organizací zvoleni podle zákona a jiných norm, platných v Československé socialistické republice.

Ústavními činitelům je okamžitě svoláváno zasedání Národního shromáždění, všdy republiky, předsednictvo ústředního výboru KSČ svolává plenum ÚV KSČ k projednání vzniklé situace.

Alexandra Foltinská

Bol jeden z tých lenivých letných dní, kedy slnko vychádza skoro a na obzore sa chveje vzduch. Na poliach dozrievala pšenica a kukurica. Ako každé ráno na námestí už boli ľudia. Asi to majú v povahе. Neustále sa zhromažďujú a rozchádzajú. Stále niečo hľadajú. Lepšiu budúcnosť a možno samých seba. No dnes nič z toho nenájdu. V to ráno nás totiž zobudili výkriky.

„Rusi nás obsadili!“

Bláznovstvo, pomyslel som si. Pretrel som si oči a pohľad mi padol na Eve.

„Počuješ?“ zašeptala prestrašene.

Pritiahol som si ju k sebe a pobozkal do vlasov.

„Hľúpost,“ zamrmal som.

No potom som to začul. Jemné chvenie skla. Vrčanie motorov. Lietadlá. Nedávalo to zmysel. Až keď som z okna zbadal na námestí tanky, pochopil som. Prebehol mnou celkom iný druh strachu, než na aký som bol zvyknutý. Pozostával z dvoch časti. Prvý, zláhka ako šíriaci sa námraza, sa mi plazil dole chrbticou, keď som si uvedomil, že toto je koniec ľudskej tváre socializmu. Predzvesť okupácie, masívna demonštrácia sily. Manifest jasne deklarujúci našu podriadenú pozíciu. Druhý ma však preválcoval. Vtiekol mi do plúc. Dusil ma.

Som sirota. Odjakživa som sa staral sám o seba. Bil som sa, padal a vstával, zlomené kosti už vo mne dávno nevzbudzovali rešpekt. Odvrával som autoritám, počas vojenčiny som sedel na samotke častejšie ako všetci ostatní. V žilách mi kolovalo presvedčenie o vlastnej nesmrteľnosti. Nemal som čo stratíť. Taký som bol mladý... Taký pochabý...

No tentoraz to bolo iné. Mal som toho tak veľa. Mal som trojročného syna, preboha! V dvadsiatich troch rokoch som konečne dospieval. A práve tento strach, strach o niečo cennejšie ako čokoľvek, čo by som kedy mohol vybudovať sám, o prísľub spoločne prežitej budúcnosti, ma prikoval na mieste. Myšlienky mi utekali všetkými smermi. S výdychom som sa upokojil.

„Nikam nechod. Ostaň tu a dávaj pozor na malého. Ak by sa niečo zomlelo, chod k rodičom,“ povedal som Eve sa začal som sa obliekať.

„A ty?“ pozerala na mňa rozšírenými očami.

„Musím ísť do práce, ako inak.“

Klamal som. Čahalo ma na námestie. Vojaci, ktorí vyzerali rovnako zmätene ako všetci ostatní, sa viesli ulicami so samopalmi v rukách. Vyrástli z chlapcov, ktorí skúšali zmeniť svet svojím hrdinstvom, úbožiaci. Pohľadmi prechádzajú po civilistoch. Hľadajú neexistujúceho nepriateľa. Situácia graduje. Čoraz viac ľudí prichádza, krv im vrie zlostou. „Akým právom!?“ pýtajú sa. Tanky nezastavujú. Víria za sebou prach a strach z dlažobných kociek. Nekonečne veľa osudov zmenených na tomto mieste. Nekonečne veľa, minus jeden, ktorý v ten deň vyhasol. Jozef Bonk.

Celé je to vlastne slučka, celé to divadlo, no oni o tom nevedia, vážne nie. Zakaždým sa vraciame späť, k niečomu, čo ponúka „istoty“. Dostatok jedla, prácu či pohodlie. A zakaždým sa strašne sklameme. No stále kráčame a pri pokuse spočítať, či sme vlastne pokročili, zakaždým pohoríme.

Vedel som, že tam nemám čo hľadať. No čosi vo mne zúrilo, vzpieralo sa takémuto poniženiu. Katastrofa bola nevyhnutná, taživo visela vo vzduchu, dýchala nám na zátylky a držala nás v zovretí škrtiča. Zbadal som Juraja. Vylezol na tank a búchal na železné poklopy. Horiace handry lietali vzduchom rovno na nádrže s palivom v zadných častiach tankov. Cítil som neodvratnosť celého diania. Keď zazneli prvé výstrely, ušiel som. Nemohol som riskovať, nemohol som si dovoliť ohrozíť nás spoločný sen. Myslím, že to bolo správne rozhodnutie. Nie hrdinské. Vzpieralo sa mojej podstate, mal som chutť vyskočiť k Jurovi, ukázať im, že tu nemajú čo hľadať! Ale určite bolo správne.

A možno bolo len predzvestou všetkých tých nasledujúcich rokov života so sklonenou hlavou.

Adela Timková

„Aký bol rok 1968? Mám rozprávať? Ak by som začal hovoriť o tom, čo som videl, skončil by som vo väzení. Tak to vtedy bolo. A riadim sa tým aj dnes. Celý život ma učili mlčať. Predtým bolo hovoriť zločinom a dnes? Nič sa nezmenilo. Koho zaujíma, že na miesto vojakov tu nahnali ukrajinských roľníkov. Koho zaujíma, že ich potom vlastní povraždili?

Pár dní predtým som sa stal otcom. Ďalej som chodil do roboty, podnikom boli Rusi ukradnutí. Zavolali ma k telefónu, vraj mi volá niekto z nemocnice. Bola to moja žena, plakala do telefónu.

„Čo sa stalo? Niečo s malou?“

„Nie, Vilko, sú tu Rusi, zober vozík, utekaj do obchodu a kúp všetko, čo dostaneš!“ Naša generácia vojnu buď nezažila alebo si ju nepamäta. No tí, čo si pamäタali, ako

vyzerá hlad a bieda, tu stále boli. Vedeli, čo potrebuje človek, keď chce prežiť. Ako prvé zmizli z obchodov múka, olej, petrolej, mydlá, pasty, konzervy (aj po záruke). V obchode som našiel už iba pálenku, tak som kúpil tú. Aby ste si predstavili obraz dní po dvadsiatom prvom. Jediná činnosť, ktorú mohli predavači v obchode vykonávať, bolo zametať prázdne sklady. Fronty v meste pred obchodmi, niekoľkoročné zásoby zmizli za pár minút, zubné kefky, pasty, cukor, mast... Každý len ticho čakal, kedy mu príde domov povolávací rozkaz.“

...

„16.08.1968 som priviedla na svet svoje prvé dieťa. Narodila sa mi dcérka. Jasné, že som bola šťastná. Čakala som, kedy nás už pustia domov. V noci z 20. na 21. augusta ku mne na izbu prišla priateľka Soňa (lekárka). Vraví mi:

„Pod mi pomôct, zostala som tu sama!“

Nevedela som poriadne prečo, no išla som. Na spresnenie, bola to noc, kedy sa k nám dostala správa, že nás obsadili ruské vojská. Ženy, ktoré mali tesne pred pôrodom, dostali pôrodné bolesti. Tie na udržiavanom potratili. Mňa, ženu, čo o deťoch nemala ani poňatia, postavili na sálu a prikázali oživovať tie, čo sa narodili. Žiadnený nácvik či šanca na omyl. Bola to príšerná noc, no všetko zlé, je na niečo dobré a tu to platilo tiež. Vďaka tejto skúsenosti som o niekoľko rokov mohla zachrániť iné novorodeniatko.

Na druhý deň nás pustili z nemocnice. Z Kežmarku do Popradu nás mala odviesť sanitka. Už sme boli skoro doma, keď na nás odrazu začali ľudia kričať: „Pozor! Tank!“ Nebyť starého R., tak ani ty by si tu nebola, moja milá. Dodnes neviem, ako to na poslednú chvíľu vytocil, aby sa vyhol tanku idúcemu oproti. Šofér nás vysadil pred vchodom do bytovky.

A vieš čo mi povedal?

„Paní Kobzová, nikdy som za volantom nepil, ale teraz si musím jeden dať!“

Tak som mu naliala jeden a potom aj druhý. Ruky sa mu stále triasli. Doma som sa potom len pozerala von oknom a plakala. Videla som pristávajúce helikoptéry, zástupy vojakov so zbraňami, bytovka sa otriasala, všade bol strašný hluk. Kládla som si otázku, či nás zabijú alebo prežijeme. Pozerala som striedavo na vojakov a na dcérku v postieľke.

„Do zlých časov si sa narodila, moja malá!“ povedala som jej. Spala pokojne a netušila, čo sa okolo nej dialo. Taktôto si na to pamätám ja. Do Bratislavu na skúšky som išla v „dobytcáku“, pretože normálne vlaky obsadili vojaci.

Takto to bolo v '68. Na niečo také sa nezabúda. Nezabudnem ani na ten strach. Aj dnes sa mi z toho krúti žalúdok.“

Dominika Puchalová

Počas okupácie Československa v auguste 1968 vpadli vojská krajín Varšavskej zmluvy na naše územie nečakane, v noci z dvadsiateho na dvadsiateho prvého augusta. Tanky a vojnové oddiely postupne prechádzali rôznymi mestami, medzi ktorými bolo aj jedno východoslovenské, v ktorom býval môj otec. Rozhodla som sa spracovať len pár minút tohto dňa práve z jeho perspektívy, nie z perspektívy mojich starých rodičov. Otec mal totiž v čase okupácie päť rokov a na celé dianie sa pozeral nechápavými detskými očami. Hoci skutočne išlo o krátky moment, vždy rada počúvam, ako o ňom hovorí. Práve tá chvíľa v ňom na celý život zanechala nezabudnuteľný zážitok.

Na pohľad celkom obyčajná ulica. Cesta, skladajúca sa z rôznych kúskov asfaltu, sa prudko zvažuje. Vysoké domy natlačené jeden na druhom pôsobia malátne, akoby nedokázali stáť samostatne. Ich fasády roky mlčia, nenechávajú na sebe poznať, či ich niekto obýva. Veľkolepost niektorých domov pravidelne strieda všednosť tých iných. Spoločne tvoria súvislý, no rôznorodý neživý celok, ktorý už celé storočia poskytuje generáciám domovy.

Jeden z nich bol tým jeho. Číslo 16. Dom skôr širší ako vyšší. Jeho sivá fasáda akoby zmeravela, zatiaľ čo sa život pred či za jeho mûrmi dynamicky menil. Prežil v ňom celé svoje detstvo aj mladosť. Čas trávil najmä hrami na ulici s chlapcami od susedov. Tie sa pomaly stali jeho dennou rutinou, na ktorú sa každé ráno tešil. Jeden deň sa však ulica priamo pred domom zmenila na dejisko celkom iných udalostí. Pre malého chlapca nepochopiteľných, no predsa fascinujúcich.

Už z dlhej chodby vedúcej cez celý dom počul, že sa vonku deje niečo, čo nie je bežné. Spoza vysokých vchodových dverí však zachytil len roztrasené hlyasy ľudí. Chcel sa pozrieť, o čo ide, tak zamieril do obývačky.

Pevne zovrel kľučku do malej dlane a pomaly otváral dvere. Priplazil sa k širokému oknu. Postavil sa na špičky, prstami sa chytil parapety a snažil sa trochu nadvihnúť, aby mohol vidieť viac. Háčkované záclony potiahol do strany, vďaka čomu si vytvoril medzeru, cez ktorú sa mohol pozerať von. Napriek tomu, že počul vzdialenosť hlyasy a výkriky ľudí, nikoho nevidel. Ulica bola mŕtvolne prázdna, až na ohromujúci hluk, ktorý sa ozýval, nevedno odkiaľ. Sklá na oknách sa jemne otriasali v pravidelných prívaloch ďalšieho zadunenia.

Niektoré z hlasov, ktoré vtedy počul, sa z nezrozumiteľnej vravy menili na synchronizované pokriky. Nerozumel, čo kričali, no bol si istý, že sa približovali. Silnejúci dupot predznamenal príval davu. Sprvu sa ho zlakol, až sa prikrčil k zemi a ponad parapetu vyčnieval len čelom. Potom sa zapozeral bližšie. Dav tvorili desiatky vojakov, silných, ovenčených takým výstrojom, aký doteraz nikde nevidel. Oči mu zažiarili, nevedel uveriť ani porozumieť tomu, čo vidí, no toto neznámo ho fascinovalo. Nevedel sa na mužov v uniformách vynadívať. Po chvíli sa však ich hrdý sprievod stratil z jeho dohľadu. Ohlušujúce dunenie však vôbec neprestávalo. Ba naopak. Z hornej strany ulice sa rútilo vpred niečo obrovské. Srdce sa mu rozbúchalo od obavy, očakávania i nadšenia. Prvý, čo zazrel, bolo mohutné delo pomaly sa pohybujúce dopredu. To nasledovalo samotné telo tanku prevaļujúce sa na obrovských kolesách dolu ulicou. Stroj za výrazného hluku mechanicky postupoval, sebavedome, ba priam až s pátosom sa valil vpred. Svojou farchou drvil obrubníky, valcoval chodníky, nezastavoval sa pred ničím, čo mu vošlo do cesty. Za jedným, napohľad farbavo, no v skutočnosti rovnako hrdo, nasledoval druhý tank. A za ním ďalší.

Kolosálnosť strojov v ňom vzbudzovala rešpekt i údov. Snažil sa vyšplhať na parapetu, aby videl viac, no nedarilo sa mu to. Neostávalo mu nič iné, len sledovať tú ohromujúcu silu zo svojej drobnej perspektívy.

Strach v ňom precitol až po niekoľkých minútach sledovania diania na ulici, keď do izby rozrušene vbehla jeho matka, vzala ho do náručia a vyniesla z miestnosti na druhý koniec domu, k ostatným súrodencom.

Až neskôr pochopil, že technika, ktorá ho ako päťročného chlapca tak fascinovala, svojím pomalým, no istým krokom udupávala slobodu jemu i ostatným. V ten deň totiž nesledoval len bezvýznamné divadlo, v ten deň sledoval spoza parapetnej dosky meniaci sa svet.

Vedeš ste, že ?

...čokoládová zmrzlina výrazne
znižuje emočnú a fyzickú bolest?

...krátky „šlofík“ počas dňa zlepšuje
pamäť a znižuje riziko srdcových
chorôb?

...najväčšie percento sériových
vráhov sa narodilo v novembri?

...ideálna teplota pre spánok je 16
až 20°C?

...mozog si najviac pamäta
napísaný medrou farbou?

text

...vydry sa pri spánku držia za
labky, aby ich neodniesol prúd?

...modré oči sú dôsledkom genetickej
mutácie a kedysi mali každý hnedé
oči?

...mozog vymyslí viac originálnych
nápadov, keď číti hnev?

...za posledných 100 rokov majú
dievčatá v priemere lepšie výsledky
▼ škole, než chlapci?

...čím je človek šťastnejší, tým
menej spánku potrebuje?

...slovo „škola“ pochádza z gréckeho
výrazu pre voľný čas?

...priemerný človek zabúda 82%
informácií, ktoré sa naučil, už
po 28 dňoch?

...2/3 ľudí na svete nikdy nevideli
sneh?

...ked' ste zamilovaní, pamätáte si až
o 30% viac zo svojich snov?

...ľudia častejšie pláču v noci, lebo
pri nedostatku spánku jeťažsie

Zdroj: @faktyczsk

Spracovala: Lenka Krempaská

Zdravé domáce marshmallows

Ingredience :

3 polievkové lyžice želatíny v prášku
(nie cukrárskeho želé)

hrnček studenej vody

1/2 až 3/4 hrnčeka medu

štipka soli

1 čajová lyžička vanilkového extraktu

kokos na posypanie (voliteľné)

Postup prípravy :

1. Polovicu vody 1/2 hrnčeka vylejeme do misky, posypeme ju želatinou v prášku a odstavíme na bok.

2. V malom hrnci si zmiešame med, zvyšnú polovicu vody a kúsok soli. Zmes varíme za občasného miešania na strednom plameni, necháme ju zavriť a potom varíme ešte zhruuba 5 minút. Horúcu zmes následne opatrne umixujeme do vady so želatinou, pridáme vanilkový extrakt a mixujeme ručným mixérom až dokým nám nevznikne biela lepkavá hmota zhruuba 7-12 minút.

3. Vzniknutú marshmallow hmotu vylejem do formy vystbranej papierom na pečenie. Veľkosť formy zvolte podľa toho aké vysoké chcete cukríky mať, čím menšia a hlbšia forma tým budú cukríky vyššie. Ak chcete môžete hmotu posypať strihaným kokosom. Hmotu dáme aspoň na 5 hodin do chladničky a potom ju narežeme na kúsky. Vzniknuté cukríky skladujeme v chladničke.

Želatína je potrebná pre užívavu kožou, pomáha pri uvojiví kostrovej sústavy, zubov, šliach a svalstva a udáka kolagénu tiež zabezpečuje dobrý stav kože a vlasov. Zlepšuje pohyblivosť kožou, predchádza úbytku kožovej chrupky a potrebná je pri nedostatku vápnika, ako aj v období rastu v puberte.

